
POSZCZĄCY SIĘ (1) *part praes act*

o jasne.

sg m N poszczący się. ◇ [pl G poszczących się. ◇ A m pers poszcząc(e) się.]

Sł stp s.v. pościć, Cn brak, Linde XVI w. s.v. pościć.

Powstrzymujący się od spożywania (pewnych) pokarmów ze względów religijnych: Ieiunus, Połzczący fie/ też który węższe nic nie yadł/ czczy. Mącz 164c.

[Przen: Który nie jadł, głodny: mam litość nád tym tłumem [...] á niehcę ich opuścić połzczących fie CzechNT Matth 16/32.

Szereg: »głodny a poszczący się«: Iefli ie ia/ powieda [Pan]/ odeśle tak głodne á połzczące fie/ tedy vřtáną na drodze. WujPosN 1584 I 220 (Linde s.v. pościć).]

Cf **POŚCIĆ SIĘ**

AL